

Volání srdce

Elizabeth Haran

MOUNT ISA & DUCHESS, AUSTRÁLIE – SRPEN 1937

Inlander dorazil do Mount Isa až v osm hodin večer. Byla už příliš velká tma na to, aby si mohli prohlédnout město, které v tuto pokročilou hodinu vypadalo poněkud mrtvě. Ashleigh a Edward se sotva drželi na nohou. Ubytovali se v nejbližším hotelu, který se oficiálně jmenoval Mount Isa Hotel, ale místní mu neřekli jinak než Top Pub nebo U Smithe. Po blahodárné koupeli vyčerpaně padli do postele. Ashleigh si dělala o Edwarda starosti. Sice by to nikdy nepřiznal, ale dlouhá cesta vlakem ho opravdu vyčerpal.

Druhý den brzy ráno vstala a vyrazila na nádraží, aby zjistila, kdy jede nejbližší vlak do Duchess. Odjžděl až kolem poledne, takže si mohli v klidu dopřát snídani v hotelové jídelně, kde vzduch ochlazovaly stropní ventilátory. Edward byl vděčný za malý oddech před poslední etapou jejich dlouhé cesty. Číšník jim krátce povyprávěl o historii města a nevynechal ani zajímavé detaily.

„Vypadá to, že tady je celkem rušno,“ pohlédl Edward z okna. Po ulici pospíchali chodci a o širokou silnici se dělily koňské povozy a několik motorových vozidel.

Číšník přikývl. „Hlavním zdrojem příjmů je těžba, každý je na ní nějak závislý. Když byly doly v roce 1933 uzavřeny, většina lidí se odstěhovala

a z Mount Isa se stalo město duchů. V roce 1934 se doly naštěstí opět otevřely a lidi se sem vrátili.“

Když Edward a Ashleigh dorazili na nádraží, zjistili, že vlak odjede o něco později. Strojvůdce totiž zřejmě spadl z nástupiště a zlomil si zápěstí. Požádali místního penzistu, aby ho zastoupil, ale bude chvíli trvat, než přijde. Edwardovi a Ashleigh nezbyvalo nic jiného než čekat. Majitel hotelu měl ve městě naštěstí i malou výrobu zmrzliny, a tak Ashleigh skočila do nedalekého obchodu pro studené pití a chladivou pochoutku. Když vlak konečně vyjel z nádraží, byly už dvě hodiny odpoledne.

Jediný vagón, který z Mount Isa vyrazil, spokojeně rachotil na hrbolových kolejkách a na ujetí padesáti pěti mil potřeboval hodinu a půl. Edward a Ashleigh byli jediná cestující. Posadili se k otevřenému oknu a těšili se na příjemný průvan, ale vzduch proudící do vozu doslova žhnul.

Pozorovali vyprahlou krajinu. Od Cyrila Smedleyho, výřečného strojvůdce, se dozvěděli, že už tu nepršelo několik měsíců. Všichni čekali, že až na severu země začne období dešťů, konečně zaprší i tady.

Vyprávěl jim, že zboží i pošta jsou určeny pro města, kterými vlak projíždí, mimo jiné i pro Duchess. Někdy prý přepravuje i kuřata, selata a další drobná hospodářská zvířata.

„Představ si, že bychom tu seděli mezi zvířaty,“ podotkl Edward a při představě toho oděru štítlivě nakrčil nos.

Po dlouhé a úmorné cestě konečně dorazili do Duchess. „A jsme tady,“ zavolal na ně Cyril. Edward a Ashleigh vystoupili z vlaku a rozhlédli se kolem sebe. Nad malým nástupištěm se klenula dřevěná stříška. Pod ní spatřili ceduli s vybledlým nápisem „Duchess“. Protože jeden řetízek už asi dávno praskl, visela cedule nakřivo. Na jedinou lavičku, kde si mohli cestující odpočinout, by se vešli sotva dva lidi. Ashleigh ten pohled vyrazil dech. Po tomto zjištění tajně doufala, že ve městě to vypadá úplně jinak.

Cyril vyložil dvě bedny se zásobami a pytel s poštou. „Oni si to potom vyzvednou,“ řekl a poté se s Edwardem i Ashleigh rozloučil. Oba se mlčky dívali za vlakem, dokud jim nezmizel z očí.

Slunce stálo vysoko na nekonečné modré obloze a neúprosně spalovalo krajinu, kde se pod obrovskými eukalypty krčily keře a mezi nimi pár trsů trávy.

„Slyšíš to, Edwarde?“ zašeptala Ashleigh.

„Co?“

„To ticho.“ V porovnání s hustě osídlenou oblastí, kde Ashleigh žila, působilo toto ticho až znepokojivě. Navíc hned u silnice.

„Máš pravdu, je tu klid,“ odvětil Edward, jako by se na tomto místě snažil najít něco pozitivního.

Spiš ticho jako v hrobě, pomyslela si Ashleigh.

Na velké betonové nádrži na deštovou vodu byl namalovaný velbloud a nad ním se skvěl nápis hotel U Žiznivého velblouda. Jednopatrová budova stojící vedle vypadala dost zchátrale. Za ní bylo vidět několik domů, roztroušených mezi eukalypty, obchod a věž malého kostelíku. Vypadalo to tu jako po vymření.

Ashleigh se obávala, že Edward bude zklamaný, a tak na něj z boku opatrně pohlédla. Z jeho výrazu však nedokázala vyčíst, co si myslí. Mlčky se vydali k hotelu. Podél dřevěného domku se táhla zastřešená veranda, v jejímž stínu seděli čtyři Australáci, dva nalevo a dva napravo od vchodu.

„Dobrý den,“ pozdravil je Edward.

Nejstarší z nich, který seděl hned vedle dveří, na něj kývl. Byl téměř vyčrtlý a tmavé vlasy měl protkané bílými pramínky.

„Dobřej,“ odpověděl mladší muž sedící hned vedle. I on byl hubený, navíc byl hodně spoře oděný.

„To máme ale krásný den, že?“ pokračoval Edward, který se snažil navázat konverzaci. Ashleigh zajímalo, co tu ti muži dělají, ale nechtěla se jich zeptat přímo.

„Jako každéj druhej,“ odvětil stařec.

„Má hotel otevřeno?“

„Jo.“ Stařec pokynul rukou ke vchodu a opět se zadíval do dálí. V hotelové hale panovalo přitímí a bylo tam o něco chladněji, protože těžké závěsy zatemňující okna nepustily horko dovnitř. Místnost působila dost ponuře, až nevlídně. Kolem nízkých stolků s popelníky stála humpolácká křesla. Podlaha byla vyrobená z dřevěných prken. Nad krbem, který zřejmě sloužil spíše jako dekorace, viselo zrcadlo.

Zevnitř se ozvaly hlasy. Edward a Ashleigh se za nimi vydali, prošli dalšími dveřmi a ocitli se v baru. Z něj vedly velké dvoukřídle dveře na terasu, kde pod pergolou porostlou psím vínem stály stoly a židle. Otevřený prostor vypadal velice útulně, divoce rostoucí víno návštěvníkům poskytovalo příjemný chládek a v kombinaci s cirkulujícím vzduchem bylo toto místo osvěžující oázou. Edwardovi a Ashleigh se naskytl výhled na městečko.

Ashleigh si zklamaně pomyslela, že malé dřevěné domky vypadají stejně zpustle jako hotel. A až na jeden neměl žádný z nich zahradu.

Dva muži u baru horečně diskutovali o tom, jestli býci dokážou rozeznat červenou barvu. Barman si četl noviny.

Ashleigh zaslechla, jak Edward těžce dýchá, a ustaraně na něj pohlédla. Potřeboval si rychle někam sednout.

Když ho vedla ke stolu, odtrhl barman zrak od novin.

„Ach. Odkudpak jste?“ zeptal se udiveně a se zájmem si je prohlížel.

„Právě jsme přijeli vlakem,“ odpověděla Ashleigh a přisunula Edwardovi židli.

Dva muži na baru se rychle otočili, když zaslechli ženský hlas.

„Tak to měl pěkné zpoždění,“ podotkl barman. „Už jsme ani nedoufali, že ještě přijede.“

Ashleigh jim vyprávěla, co se přihodilo strojvůdci.

„Tak proto jsme neslyšeli signál! Mick Henry vždycky dvakrát zapíská, když vjíždí na nádraží.“

Ashleigh pokrčila rameny. „Přivezl nějaké zboží.“

„Já potom řeknu Johnovi,“ pravil jeden z hostů. Nikam nespíchal, zvědavost byla očividně silnější.

„Mohl byste nám prosím přinést konvičku čaje a dva hrnečky?“ obrátila se Ashleigh na barmana.

Zarazil se. „Čaj? Nechcete radši něco studeného?“

„Ne, opravdu si dáme čaj, prosím. Pokud vám to nevadí.“ Ovívala Edwarda, který byl najednou bílý jako stěna. Barman zamumlal něco o potrhých turistech a zmizel ve dveřích, které pravděpodobně vedly do kuchyně.

„Jste v pořádku?“ Jeden z mužů k nim přistoupil. „Nemám zavolat doktora?“

„To není nutné,“ odsekl Edward nezvykle příkře. „Mimochodem, dobytek dokáže rozeznat všechny barvy kromě červené.“

Muži na sebe pohlédli, jeden z nich měl triumfální výraz.

„Jste si jistý?“ ozvalo se pochybovačně od baru.

„Naprosto,“ odpověděl Edward slabým hlasem. „Roky jsem choval dobytek, například anglický parkový skot, red poll nebo guernseyský a holštýnský skot.“

„Nevypadáte zrovna jako chovatel skotu,“ opáčil jeden z mužů nedůvěřivě.

„Protože nemám holínky?“ Edward se opřel.

Muž se usmál. „No jo, farmáři chodí do hospody většinou v holínkách.“
On sám byl, stejně jako jeho známý, oblečený spíše ležérně.

„Tady možná, ale já nejsem odsud,“ odvětil Edward zadýchaně.

„Opravdu vám je dobře?“ zeptal se muž znovu. „Nechcete si aspoň sundat sako? V takovém vedru nemůžete nosit oblek. Tady ho nikdo nenosí ani do kostela. Mám takový pocit, že od té doby, co jsem se sem přistěhoval, jsem ho na sobě neměl, a to už je pěkná řádka let.“

„Je jenom vyčerpaný.“ Ashleigh pomohla Edwardovi svléknout sako.
„Máme za sebou docela dlouhou cestu.“

Vtom se objevil barman. Když přišel k jejich stolu, udivilo je, že na sobě má jen kraťasy a je bos. „Čaj už se vaří,“ řekl. „Odkud jste?“

„Z Anglie,“ odpověděla Ashleigh. „Jsme na cestách už týdný a to horko nás zmáhá víc, než jsme si mysleli.“

Edward si povolil uzел na kravatě a rozeplnul horní knoflíčky košile. Potom si úlevně oddechl.

Barman přikývl. „To je pravda. Horko tady na jižní polokouli dokáže Angličany pěkně potrápít. A bude hůř. Musíte hodně pít a nosit jen lehké oblečení,“ usmál se přátelsky. „Promiňte, ani jsem se vám nepředstavil. Jsem Rory Brennan, provozovatel tohoto hotelu.“ Když za sebou uslyšel kroky, otočil se. „A to je moje žena Maeve. Pocházíme z Irska, ale žijeme v Austrálii už tak dlouho, že jsme si na to vedro už zvykli.“

„Ty možná,“ opravila ho Maeve. Položila táč na stůl. „Myslím, že na ten hic se nedá zvyknout. Ale vítejte v Duchess, lidi!“ Ustaraně pohlédla na Edwarda, jemuž se na čele leskly krůpěje potu. „Jste nějaký pobledlý.“ Nalila čaj, přidala mléko a cukr a postavila šálek přímo před něj.

„Děkuju vám.“ Edward si osušil obličej ručníkem. „Už je mi lépe.“ Napil se čaje.

„Já jsem Kieran Magee,“ představil se muž sedící u baru.

„A já Blake Jameson,“ řekl druhý, který nyní stál u jejich stolu.

„Moc mě těší.“ Ashleigh si od Maeve vzala šálek, který jí podávala. „Já jsem Ashleigh Furrowsová, a tohle je...“

„Edward Hamilton,“ skočil jí rychle do řeči.

Ashleigh překvapeně vzhledla. Proč se nepředstavil jako lord Hamilton? Vrhл po ní varovný pohled.

„Edward je chovatel dobytka,“ řekl Kieran Rorymu a Maeve.

„Vážně?“ Maeve si ho skepticky změřila od hlavy k patě. Vůbec jí nepřišlo, že by tento muž choval dobytek.

„Už dávno ne,“ odpověděl Edward.

„Dobře jste udělal,“ pochválila ho Maeve. „Není lehké žít se něčím, co závisí hlavně na počasí.“

„To je pravda,“ přikývl Edward.

„Máme vždycky radost, když k nám do města zavítá nějaká návštěva,“ řekla Maeve, která si trochu šlapala na jazyk. „Bohužel to není moc často.“

Ashleigh se na ni zadívala. Byla malá, měla husté hnědé kudrnaté vlasy a kulatý obličej se světlou pletí a světle modrýma očima. Rory byl naopak vysoký a jeho široká ramena by mu mohl závidět ne jeden ragbista. Nazrzlé vlasy dávaly vyniknout jeho tmavě hnědým očím. Strniště na bradě prozrazovalo, že se dnes neoholil. Ashleigh tipovala, že je jim oběma lehce přes padesát. Blake Jameson byl mnohem starší, ale vypadal moc dobře. Kieranovi s nezaměnitelným irským přízvukem mohlo být kolem čtyřiceti. Jeho bledá kůže musela být po několika slunečných dnech jistě stejně rudá jako jeho vlasy a mohutný plnovous.

Edward se po chvíli cítil už mnohem lépe. „Udělalí jsme si výlet do outbacku a chtěli jsme se zastavit ve vašem městečku. Rádi bychom tu chvíli pobyli, pokud vám to nebude vadit.“

„Vůbec ne. To bude skvělé!“ vyjekla Maeve nadšeně. „To je vaše dcera?“ ukázala na Ashleigh.

„Kdepak,“ odpověděl Edward. „Bylo by mi ctí být jejím otcem nebo dědečkem, ale Ashleigh je moje pečovatelka. Nejsem zdravotně úplně v pořádku, a ona se nabídla, že mě na mé cestě doprovodí.“

„Chápu,“ hlesla Maeve, ale přímo hořela zvědavostí. Edward musí být jistě velmi bohatý, když si může dovolit vlastní pečovatelku. Možná prodal v Anglii nějaké pozemky. Dokonalý host. „Takže budete potřebovat dva pokoje.“

Edward přikývl. „Pokud by to bylo možné...“

„Připravím vám naše nejlepší pokoje,“ ujistila ho Maeve. „Hned se do toho pustím.“ S těmito slovy odběhla.

„Kdy jste přijeli do Austrálie?“ zeptal se Blake Jameson.

„Včera ráno jsme se vylodili v Townsendu.“ Ashleigh se dala do vyprávění.

„To jste tedy měli štěstí, že jste zrovna chytli dnešní vlak.“

„To je pravda,“ přikývl Edward. „Ale teď bych se tady rád porozhlédl.“

„Nejdřív by sis měl určitě na chvíli odpočinout,“ namítla Ashleigh.

„No dobře,“ vzdychl rezignovaně. „Sliby se musí plnit.“

„Nebojte se, tady vám rozhodně nic neuteče,“ usmál se Rory rozpačitě.

Ashleigh se lekla, aby Edwarda tato poznámka nezarmoutila, ale z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. Očima přejížděl po malých domcích krčících se mezi eukalypty.

„Maeve vás provede po hotelu. Jestli chcete, můžete se před večeří vysprchovat, ale pokuste se neplýtvat vodou. Už několik měsíců nezapršelo, musíme si vystačit s tím, co nám zbylo v nádrži na dešťovou vodu.“

„To je samozřejmé,“ přikývla Ashleigh.

„Výborně. Odnesu vám kufr.“ Rory se chopil zavazadel a prošel s nimi dalšími dveřmi do zadního traktu.

„Děkujeme!“ zavolala za ním Ashleigh.

„Zajdu říct Johnovi, aby dojel na nádraží, než se do beden dostanou klokani a všechno nakoušou,“ prohodil Kieran a otočil se k odchodu.

„Když jsme přijeli, žádná zvířata tam nebyla,“ podotkla Ashleigh.

„Touhle dobou se běžně schovávají ve stínu, ale čerstvé ovoce a zelenina je jistě přilákají.“

„Je pravda, že můžou být nebezpeční?“ zeptala se opatrně.

„Nebezpeční? Klokani? Kdo vám to namluvil?“

„Jeden lovec krokodýlů v Darwinu. Říkal, že by nikdy nevyrazil do buše neozbrojený.“

„To si umím živě představit, a proto jsou tihle chlapi postrachem všech divokých zvířat.“

„Rádi se baví tím, že turistům krmí uši neuvěřitelnými historkami, aby je vydělali,“ dodal Blake. „Velký klokan sice může v ohrožení napadnout psa, ale na lidi neútočí. Netvrdím, že se to nikdy nestalo, ale klokani většinou nejsou nebezpeční.“

„Vyprávěli nám hrozné historky o krokodýlech,“ podotkla Ashleigh. „Jeden prý vytáhl nějakého muže přímo z lodi. To si asi taky vymysleli, co?“

„Zrovna tohle by se stát mohlo,“ přiznal Kieran. „Slanovodní krokodýli jsou hodně zákešní, dokážou bez problémů převrhnout malé lodě.“ S těmito slovy sešel po schodech na terasu.

„Nechám vás na chvíli o samotě, abyste si mohli v klidu vypít čaj,“ řekl Blake. „Ale večer bychom si mohli dát pivo. Co vy na to?“

„Moc rád,“ souhlasil Edward.

Blake došel k baru, vyprázdnil svou sklenici a odešel z hotelu.

„Lidé jsou tu neuvěřitelně milí, že?“ Edward dopil svůj čaj.

„To teda.“ Ashleigh ho ustaraně pozorovala. Vypadal vyčerpaně. „Měl by sis jít na chvíli lehnout, Edwarde.“

Přikývl. Byl příliš unavený na to, aby protestoval.

* * *

Ashleigh doprovodila Edwarda na pokoj, aby se ujistila, že je vše v pořádku. Díky stropnímu ventilátoru tam bylo o něco chladněji. Chvilí mlčeli, ale potom už to nevydržela a zeptala se na to, co jí celou dobu vrta-
lo hlavou: „Proč jsi jim neřekl, že jsi *lord* Hamilton? *Ten* lord Hamilton?“

Rozhlédl se po skromně zařízeném, ale čistém pokoji. „Nechci, aby si mysleli, že jsem přijel vybírat nájemné, Ashleigh. Myslím, že každé penny dvakrát otočí, než ho utratí.“

„Ano, taky mám takový pocit. Ale tady přece nejde o peníze, ale o to, že ti to město patří. Proto by měli vědět, kdo jsi. Ale kdy a jak jim to řekneš, nechám na tobě.“

Edward přikývl a zhluboka si povzdechl. „Jsem tak rozrušený, že určitě nezamhouřím oka. Nedovedeš si představit, co to pro mě znamená. Právě se mi splnil životní sen.“

„Umím si představit, jak se cítíš, ale zkus se aspoň trochu prospat.“

„A co ty? Musíš být také unavená.“

„Já teď ze všeho nejvíc potřebuju sprchu.“

Když se Ashleigh o chvíli později vrátila, Edward už tvrdě spal. Po špičkách vyšla z pokoje a zamířila do baru, kde Rory právě doplňoval zásoby do lednic.

„Můžu se posadit?“ zeptala se.

Rory vzhlédl. „Samozřejmě. U nás v hotelu si na pohlaví nehrajeme. Na to tu žije moc málo lidí. Dáte si něco k pití? Třeba radler?“

Ashleigh se vyhoupla na barovou stoličku. „Co to je?“

„Nápoj z piva a limonády. Je velmi osvěžující a ženám většinou chutná.“

„Možná později. Teď bych si dala studenou limonádu.“

Ve dveřích vedoucích do kuchyně se objevila Maeve. „K večeři budou plátky masa se salátem. Snad vám to bude chutnat, Ashleigh.“

„Určitě, Maeve, děkuju.“

„Ale bude to ještě chvíli trvat. Mám vám zatím přinést sendvič?“

„Ne, děkuju, nemám hlad, jen žízeň.“

Rory před ni postavil velkou sklenici limonády s ledem.

„Edward si šel lehnout?“ zeptala se Maeve.

Ashleigh upila ze své sklenice a přikývla. „Ano, spí jako dudek. Vůbec si neuvědomoval, jak je vyčerpaný.“

„Až zapadne slunce, bude líp,“ řekl Rory a položil na barový pult mističku s arašídý.

Ashleigh si hned jeden strčila do pusy. „Tady je takový klid. Kolik lidí tu vlastně žije?“

„Patnáct včetně nás,“ odpověděl Rory.

Ashleigh nemohla uvěřit vlastním uším. Ruka, ve které držela další oříšek, se zastavila na půli cesty k ústům.

„No, dříve tady žilo pár set lidí, a taky tu byly čtyři hospody,“ dala se Maeve do vyprávění. „Dneska si to už nikdo nedokáže představit. Ale v tu dobu ještě fungoval důl.“

„Když se do dolu dostala voda, museli ho zavřít,“ doplnil ji Rory. „Lidi přišli o práci, a tak se odstěhovali.“

„Jak se tu může uživit hospoda, když tady skoro nikdo nežije? Leda že by to tu byl samý alkoholik.“

„Místní nás podporují, co jim síly stačí, čímž chci naznačit, že někteří to umí pořádně roztočit. O víkendu se k nám sjíždějí rodiny z okolních farem. Dají si něco k jídlu, popijí a popovídají si. Je to pro ně jediná příležitost, kdy se můžou setkat se svými sousedy. Občas tudy projede nějaká karavana. Afghánci sice nepijí alkohol, ale rádi si svlaží hrdlo a nakoupí si zásoby.“

„A Australci?“ zeptala se Ashleigh.

„Co s nimi?“

„Chodí sem taky?“

„Ne, hospoda jim nic neříká. Žijí z darů země. Když nám zbyde něco k jídlu, rozdáme jim to. Jinak sem zabloudí maximálně nějaký turista.“ Maeve pokrčila rameny. „Ale to nás nevytrhne. Momentálně se jen taktak držíme nad vodou.“ Na chvíli se odmlčela. „Na začátku dvacátých let žily ve městě stovky lidí a byla tady ještě jedna hospoda. Když ale počet obyvatel klesl pod stovku,

druhá hospoda zkrachovala. Zbyla nám už jen škola, obchod a pošta. Ale ani tak bych odsud nechtěla odejít.“

Rory si odevzdaně povzdechla. „Možná nám ale nic jiného nezbyde.“

„Na to nechci ani pomyslet.“

„Máte tu rodinu?“ zeptala se Ashleigh.

„Máme dvě dcery, obě už mají své rodiny a žijí v Brisbane. Já tady mám sestru, Enid. Kieran je její manžel. Jejich dceři Deirdre je osmnáct a už se nemůže dočkat, až odsud vypadne, ale Enid ji chce mít do jednadvaceti pod kontrolou. Což Deirdre připadá jako věčnost. Kieran je vedoucí pošty a píše pro noviny Mount Isa. Blakea už znáte. Ten dřív pracoval v dole.“

„Obchod patří Johnovi a Sarah Connollyovým,“ dodal Rory. „Mají tři děti, které půjdou příští rok na internát do Mount Isa. A pak nám naši školu zavrou, protože už tu nebudou žádné děti a stát nám nedá dotace.“

„To je škoda,“ vzdychla Ashleigh.

„To se dalo čekat.“

Ashleigh si všimla, jak se v kuchyni mihl nějaký muž s bílou čepicí a zástěrou. „Někdo je v kuchyni, Maeve. Někjaký Asiat.“

„To je Tealeaf. Stará se o zeleninovou zahradu a pomáhá nám, když něco potřebujeme.“

„Tealeaf?“

„Na jeho pravém jménu byste si zlomila jazyk, takže mu Roryho otec začal říkat Tealeaf, a už mu to zůstalo.“

„Můj otec tuhle hospodu provozoval několik let,“ začal vyprávět Rory. „V té době pracoval i v dole. Jednou však došlo k závalu a Tealeaf mu zachránil život. Otec mu tehdy slíbil, že u nás bude mít vždy práci jistou.“

„A kde je váš otec teď?“

„Na hřbitově.“

„Promiňte,“ špitla Ashleigh rozpačitě.

„Už je to pár let, co umřel. Převzali jsme po něm hospodu.“

„A vaše matka?“

„Maminka umřela, když jsem byl ještě malý. Táta na nás sedm sourozenců zůstal úplně sám. V Kerry, v Irsku. Vyrůstali jsme v bídě, ale dokázal nás uživit, dokud jsme nebyli dost velcí, abychom si mohli začít vydělávat. Když se doslechl, že v Austrálii objevili zlato, rozhodl se emigrovat, a já s ním. To bylo v roce 1903. Bylo mi krásných jednadvacet. Největší naleziště zlata tehdy byla v okolí Charters Towers a na řece Palmer River. Ale

než jsme tam dorazili, bylo skoro všechno zlato pryč. Našli jsme toho dost, abychom neumřeli hladu, ale rozhodně jsme nezbohatli. Táta se stěhoval z místa na místo, a protože se nebál práce, nějakým způsobem se dokázal uživit. Já jsem se radši vrátil do Irska a oženil se s Maeve. Práci jsem však žádnou nenašel. Byly to krušné časy. Když se nám narodily dcery, přemluvil jsem Maeve, abychom odjeli do Austrálie. Enid se rozhodla, že pojede s námi. Na několik let jsme se usadili v Brisbane a holky tam začaly chodit do školy. Enid se seznámila s Kieranem a provdala se za něj. Já jsem tehdy pracoval v továrně, ale tu práci jsem nenáviděl. Když se dcery vdaly a odešly z domu, přestěhovali jsme se do Mount Isa, blíž k mému otci. Našel jsem si tam práci v dole. Vydělával jsem pěkné peníze, ale Maeve se tam nelíbilo. Táta tehdy provozoval tuhle hospodu, takže jsme tu trávili skoro všechny víkendy. Když začal mít později zdravotní problémy, přestěhovali jsme se sem, abychom mu pomohli. A když zemřel, všechno jsme po něm převzali.“

„Enid a já jsme holky z vesnice, takže je nám nejlíp na venkově,“ řekla Maeve. „Nakonec se sem přestěhovala i ona s Kieranem. A tady taky zůstaneme.“

Edward se probudil až kolem půl osmé. Protože neměl velký hlad, udělala mu Maeve jen obložený chleba. Když se najedl a vysprchoval, byl jako na novém světě. Na prohlídku města už byla tma, a upřímně se mu mezi lidi ani nechtělo. Za koupelnou objevil dvě dřevěné židle. Na jednu z nich se posadil, pozoroval hvězdy a měsíc v úplňku a naslouchal nezaměnitelnému cvrkání cikád a šustění nočních tvorů, kteří si hledali potravu mezi stromy. Ještě nikdy neviděl tak nádhernou noční oblohu. Vychutnával si pohled na miliardy hvězd třpytících se na černém sametu. Měsíc zalil svou září mohutné eukalypty, v jejichž korunách se leskly oči vačic. Edward spatřil siluety klokanů, emuů, a dokonce i kaloňů.

Ashleigh se posadila vedle něj. „Tady jsem doma,“ pronesl tiše. „Prozradilo mi to mé srdce.“

Světlo z koupelny dopadalo na jeho tvář. Ashleigh měla radost, že je spokojený, ale děsila se okamžiku, kdy poprvé vyrazí do města. Jak se bude asi cítit? „To musí být krásný pocit,“ povzdechla si.

„Přeju ti, abys jednoho dne cítila to samé, Ashleigh.“

„Snad ano. Ale teď jsem ráda, že jsem tady s tebou.“

Jeden z klokanů se zvědavě přiblížil a prohlížel si je, jako by si o nich chtěl udělat obrázek. Když teď věděli, že klokani nejsou nebezpeční, zůstali tiše sedět a měli radost, že se jich nebojí. Najednou z kapsy na bříše vystřčil hlavu malý klokanek a důvěřivě se na ně díval. Ashleigh stěží potlačila radostné zavýsknutí.

„Ten je sladký,“ špitla.

„Že jo?“

Klokaní matka hledala stébla trávy, několik jich schroustala, potom se otočila a odsákala pryč.

Ashleigh a Edward na sebe nadšeně pohlédli.

„Ale, ale, kohopak to tu máme?“ špitl Edward, když se zpoza budovy vynořilo baculaté chlupaté zvíře s krátkýma nohama. Hlavu mělo stejně širokou jako tělo a na tlapách mělo silné drápy na hrabání. Bez ostychu si to zamířilo přímo k nim a začalo jim očichávat nohy. Ashleigh s Edwardem zatajili dech a ani se nepohnuli.

„To je vombat,“ zašeptala Ashleigh. „Dočetla jsem se, že přes den se schovávají v dírách v zemi a po západu slunce se vydávají hledat potravu. Nejsou nebezpeční.“ Pomalu se sklonila ke zvířeti a pohládila ho po huňatých zádech.

Když vombat zjistil, že tu není nic k jídlu, odkolébal se pryč.

„Není Austrálie úžasná, Ashleigh?“ zeptal se Edward a široce se usmál.

„Zatím to tak vypadá.“

Po malé odmlce pokračoval: „Musím ti něco říct, Ashleigh. V kufru mám jeden dokument pro případ, že by... se mi něco stalo.“

Ashleigh se zamračila. „Dokument?“

Přikývl. „Přečti si ho, kdybych...“

„Edwarde! Nezačínej s tím zase! Ty neumřeš. Aspoň ne v nejbližší době. Jsem zdravotní sestra, takže mi laskavě důvěřuj.“ Samozřejmě věděla, že stát se může cokoli, ale chtěla ho uklidnit.

„Já taky nemám v plánu zemřít hned za chvíli,“ opáčil. „Jen chci, abys to věděla. Přečti si to,“ zopakoval.

„A co to je?“

„Uvidíš,“ odpověděl. „Hele, nebyl to meteor?“ Ukázal na oblohu.

Ashleigh se tím směrem zadívala, i když jí bylo jasné, že Edward chce jen převést řeč jinam.